

239
ΑΡΗΗΣΙΣ

Μήνας ν' ανταποδοίμε πάλι
κατόπι από πολλόν καιρό
σ' ερωτημένο περιγιάλι
κανένα βράδυ δροσερό.

Σου είπατε πώς θ' αρρωστήσω
και θέλεις τώρα με στοργή
νά πάρης τ' άδικον όπισω,
νά μου γιατρέψης την πληγή.

Τόν πόθο σου καταλαβαίνω—
Ήσυχασε, παρακαλώ!
Ξέρω τί μ' έχεις καλεσμένο
στην άκρη-άκρη στο γυαλό.

Η θάλασσα, που σπᾶ κι' άρπίζει
και τᾶ ναιτόπουλα άπειλεί
την πίστη σου θά μ' ένδημιξη
και την άγάπη την πολλή.
Γ. Βιζυητός

Η Δημονομένη

Διαβαίνει, με θεωρεί και πάλι...
και δέν κληρονομίζει!
Μιάν άλλη, μ' είπαν, άγαπάει
κι' έμᾶ—δέν με γνωρίζει!

Χαρά στην που τον καρτερᾶ!
κι' όποια τον καρμάρωσῃ
νά μήν τον κλάψῃ με φόρᾶ,
νά μήν τὸ μετανοιώσῃ!

Άλλοτε χάρημα κι' έγώ!
Καλά!... δέν τους ζηλεύω!...
Τώρα τὸ νοῦ μου κυνηγᾶ
και δέν τὸν συμμαρτῶσω.

Κι' αν πήγε κείνος στὸ καλό,
κι' αν μ' έχῃ λησμονήσει,
τόν Πλάστη έγὼ παρακαλῶ
νά τοῦ τὸ συγχωρήσῃ.

Άνοιξη κόρη και φτωχή,
πὸς νά τοῦ γίνω ταίρι;
Μιά άλλη τὸν έκαμ' εὐτυχῆ,
μ' ένα γεμάτο χέρι!

Τὸ μόνο μιά καρδιά πιστῆ
είχα νά τοῦ χαρίσω...
Τώρα, χαρίσθηκε κι' αὐτῆ,
πάρ' μου την, Πλάστη, πίσω.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Στις μελαχροινῆς τὰ μάτια

Τὰ μάτια σου, πουλάκι μου μελαχροινό,
πού φῶς μέσ' τῆς καρδίας σπυλάζουν,
μὲ τ' ἄστρα τὰ ψυχρὰ ψηλά στὸν οὐρανὸ
—μὴ σὲ γελῶν οἱ ποιηταὶ—δέν μοιάζουν.

Τ' ἀστάρια κάθε μακρὴ νύχτα φωταίνᾳ
μὲ κλωσὴν λάμπουν στὰ πελάγη,
τά θάλλει δ' νύχτης πού μὲ γνῶσι κυβερνᾳ,
και ἴσο ἔρῃο κἀμνη εἶσαι πού πάγαι.

Τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα φῶς μου, ὅποιος τὸ
[127]

τόσες γλυκῆδες και φωτιῆς γεμάτα
—αν εἶναι και τὸ γνωστικώτερο παιδί—
θὰ νάβῃ ἀπὸ τὴν ἴσα του τῆ στράτα.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Δεν δὲν ἔχω πᾶσι
καὶ εὐλομελῶσιν
καὶ Βιζυητῶσιν
Ζηροῦσιν (καὶ Ζηρῶσιν)

Εἴμετρα γυναικᾶ
Βλέπει ὁ Θιὸς τὰ λάθη σου, ὅμοσ σιωπῆ
(και κλαίει
'Ο γείτονάς σου τίποτε δέν βλέπει κι' ὀ-
(μωσ λέει.
Σάαντι
Τί κι' αν φικιάνῃ τὸ λίκνι-κι' άλλη μιᾶ
(φωλιά παρῆκει;
Μόλις μπῆκε γιὰ νά μείνῃ, τὴν ἔλεοςσε
(κι' ἐκείνη.
Π. Δημητρακόπουλος
'Οσοσ γλυκᾶδες και χαρῆς μᾶς παρῆχ' ὀ
λέγουσῶσ,
τόσες πικρᾶδες και χολῆς μᾶς δίν' ὀ μαῦ-
(σοσ χωρισμὸσ.
Γ. Βιζυητός
'Ο πόνοσ εἶν' ἀδιάτρετοσ κι' ἡ συμφορά
ἔταν τὰ πόδια σηκωθῶν και δείρουν τὸ κε-
(φάλι.
Θ(α κτ.) Δ. Γ. Καμπούρογλου

Ο ΒΟΡΙΑΣ

Βοριάσ βεγγάει και θρηναί
στις νύχτες τὸ σκοτόδι.
Λέσ, κι' ἡ πικρῆ του ἄφωνα,
ἀπὸ τὸν Ἄδῃ!

Βοριάσ φυσάει τῆσ στερῆ,
τ' ἀνάκτια ξεκαγῶσαι,
και μὲ φυσήματα βρασιᾶ
τὰ δέντρα ξερριζῶσαι!

Βοριάσ μευγνρίζει μ' ἀπονία
και θαλασσιῆσ ἀνοίγει,
ξεορίζει καρβῆσιν παντῶσ
και τὰ καρβῆσιν πνίγει!

Μ. Θ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Οὐδὲ τ' ἄστρο τῆσ ἀγῆσ
ἔχει τόση χαρῆ,
ὄσῃν ἔχεισ διαν βγῆσ,
γαρῶδὸ καιάρι.

Οὐδὲ τόσῃν ὕγρασι
τὸ γλορὸ τριφύλλι,
ὄσῃν ἔχουνε δροσιᾶ
τὰ γλυκά σου χεῖλι.

Οὐδὲ τόσῃν εὐδοιᾶ
τ' ἄνθη του ναρκίσοσ,
ὄσῃν ἔχει μρωδιᾶ
ἡ λεπὴ πνοῆ σου.

Οὐδὲ ἀλλάει τὸ πουλί
τραγουδάει τόσα,
ὄσα ἔξοει νά λαλή
ἡ σοφῆ σου γλώσσα.

Ένα μόνον εἶσ' ἀγατῶσ
δέν μπορεῖ νά μάθῃ
και γιὰ τοῦτο—νά στο πῶ—
μιᾶ φρενὴ θὰ πάθῃ!...

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
Θυέλλα

Μαῦρα τὰ θουνά,
καταχνᾶ τὰ θάφει'
Θυέλλα περὶ
και ἔροντῆ κι' ἀστράφει.

Άνεμοσ φυσᾶ,
ἡ καρδιά πρῆζει'
ὀ γυαλοσ λισσᾶ,
κυματεῖ κι' ἀφρίζει.

Γλάρος πού πετᾶ
γιὰ φαγῆ χαλεπῆ
ἔαρκα στ' ἀνοιχτᾶ
ναῦτης κινδυνεῖ.

Άχ, παρακαλῶ,
κᾶμῃ, Πλάστα, χάρη!
Σῶσε τὸν καλό,
τὸ φτωχὸ ἔαρκᾶρη.
Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Βιζυητός

Ταχὺσ φιλῆσ
11 Απρ. 1926

(Τῶ ἄνθη)

Τὰ ἄνθη πού μ' ἔχεισ χαρισμένα
δέν ἐμαρᾶθηκαν ἀκόμη,
'Ησαν πιστώτερα ἀπὸ σένα
Κι' ἀπὸ τὴν ἄστατῆ σου γνώμη.

Τᾶσ ἐρησῆσ σὴ θωραῖ μουσ
ἔβῆ τὰ γλυκά φιλήματα μου.
Τώρα μου πᾶνουν γιὰ δροσιᾶ τουσ
Τὰ ἀφθονα τὰ δάκρυά μου.

Όταν στερῶνουνε κι' ἐκείνα
τότε θὰ ταῖρουν μαρμῆνα.
Τότε τὰ πόδι και τὰ κῆνα
Θι νά τὰ θᾶνουνε με ἔνι!

ΓΕΩΡΓ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΛΗΣΜΟΝΗΜΗΝ

Διαβαίνει, με θεωρεῖ και πάλι...
και δέν κληρονομίζει!
Μιάν άλλη, μ' είπαν ἀγαπάει
κι' έμᾶ—δέν με γνωρίζει!

Χαρά στην που τον καρτερᾶ!
κι' όποια τον καρμάρωσῃ
νά μήν τὸ κλάψῃ με φόρᾶ,
νά μήν τὸ μετανοιώσῃ!

Άλλοτε χάρημα κι' έγώ!
Καλά!... δέν τους ζηλεύω!
Τώρα τὸ νοῦ μου κυνηγᾶ
και δέν τὸν συμμαρτῶσω.

Κι' αν πήγε κείνος στὸ καλό,
κι' αν μ' έχει λησμονήσει,
τόν Πλάστη έγὼ παρακαλῶ
νά τοῦ τὸ συγχωρήσῃ.

Άνοιξη κόρη και φτωχή,
πὸς νά τοῦ γίνω ταίρι.
Μιᾶ άλλη τὸν έκαμ' εὐτυχῆ
μ' ένα γεμάτο χέρι!

Τὸ μόνο μιά καρδιά πιστῆ
είχα νά τοῦ χαρίσω...
Τώρα, χαρίσθηκε κι' αὐτῆ,
πάρ' μου την, Πλάστη! πίσω.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Συριε 15/10/1926

Συριε
μεσ
απρῶ
1931
Συριε

Συριε 15/10/1926

— Πες μου τὸ εἶδες τὸ παλάτι ποῦνε
ψηλὸ παλάτι στὴν ἀκρογιαλιά;
Τὰ νέφη ἀπὸ πάνω του περνοῦνε
χρυσοθαμιμένα καὶ τραυπαφυλιά.

Θαρρεῖς νὰ σκύψῃ στὸν καθρέφτη, ὅσο
στὰ κρυσταλλένια τοῦ γυαλοῦ νερά.
Θαρρεῖς τραβάει νὰ φτάσῃ τὴ νεφέλη
ποῦ τὴ χρυσοῖει ἢ δύση ἢ φλογερά.

— Τὸ εἶδα, ναί, ἐλ' ὁμορφιά καὶ χάρι,
τὸ ἀψηλὸ παλάτι στὸ γυαλό,
ἀπάνωθὲ του ταργυρὸ φεγγάρι,
τριγύρω του ἕνα σύγνεφο ὄλο.

— Ἀκουσεσ τὸν ἄερα αὐτοῦ νὰ ψάλλῃ
τὸ κύμα, ποῦ σαλεύει θροασερό;
Ἄκουσεσ ἀπ' τὴ σάλα τὴ μεγάλη
παιγνίδι καὶ τραγοῦδι γιορτερό;

— Οἱ ἄνεμοι κοιμόντανε στ' ἀνώγειαι,
τὰ κύματα χαμαὶ στὴν ἀμμουδιά.
Ἄκουσά ἀπὸ τὴ σάλα μοιρολόγια
ποῦ μοῦ ἐραγίσαν τὴ φτωχὴ καρδιά.

— Τὸ βασιλιά τὸν εἶδες νὰ γυρίῃ
μὲ τὴ βασιλισσά που τὴν κυρά;
Τὴν κόκκινο μαντίλα νάνεμιζή
καὶ τὴ χρυσεὴ κορώνα νὰ φορᾷ;

Δὲ νῆδες πὺς συνώδευαν μιὰ νεῖα
μὲ γλυκερὴ χαρὰ μιὰ κοπελιά,
ὡσὰν τὸν ἥλιο λαμπερὴ καὶ ὠραία,
μὲ τὰ χρυσοῦ, τὰ τραφετέρὰ μαλλιά;

— Τοῦ εἶδα τοὺς γονιοὺς. Τὸ μεταπέ
δὲ ἴσπεφε ἢ κορώνα φωτανά.
Στὰ μαῦρα βουτηγμένοι ἦσαν οἱ δύο τους,
τὴν κόρη—δὲν τὴν εἶδα ποῦθενά.

(Μετὰφρ. Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ)

Στὴ Νορβηγία ἢ Ἀϊθελί, ἢ πάμπλα τῆς
(Θαλάσσης,
στὴν μαλακίη, ἀκρογιαλιὰ ψηλά πάμπλα νὰ
(φωλιάσει).

Μαδάει ἀπὸ τῆς στήθῃ τῆς τὸ ποῦπολύχνουδι
(τῆς,
καὶ κάνει μιὰ ζεστή μ' αὐτὴ, μιὰ μαλακίη
(φωλιάσει).

Μᾶρχονται μ' ἀππλαγχίη καρδιά στὸν ἔχθον οἱ
(ψαράδες,
καὶ τῆς κουρσεύουν τὴ φωλιά ὡς τὸ στενὸ τὸ
(χνοῦδι.—

Αὐτὸ δὲν σθεὶ μὲς ἰσὸ ποῦλι τῆς, πῶσο τῆς
(ἀγάπησ,
Ξαναμαδάει πᾶ στήθῃα του, Κι' αὐτοὶ ἔσανα
(προδᾶλλον,

καὶ παίρνουν ὅ,τι ἐρεψίφ. Μά, ἀκούραστο
(κ' ἐκεῖνο,
σὲ βροῦχο φρύπα τὴ φωλιά ξεκαρχινάει νὰ
(φτιάχνῃ.—

Τρίτη φορὰ κουρσεύουν τὴν καὶ δὲν κερῖσαν
(χνοῦδι.
Τότε κ' αὐτὸ τὴν ἀνοίξῃ, μὲ στήθῃα μᾶτω
(μῆνα,
ἀνοίγει νύχτα τὴ φερέα καὶ πᾶει μακριὰ στὸ
(νέκο,

ἐκεῖ ποῦ περισσότερο χαμογελοῦν τὰ σιράνια
(Μετὰφρ. Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ)
Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

